

469. A lélek-menyasszony egyre jobban megismeri Isten tervét a mennyországról

Imádkozzuk a 203. számú imát bevezetésül:

*Mennyországnak Királynéja, angyaloknak szent Asszonya,
Áldott gyökér, Szűz Mária, üdvöz légy Krisztus szent anyja!*

*Teáltalad e világra új világosság virrada.
Örülj dicsőség virága, kinél szebb nem jött világra!*

Tovább folytatjuk a szemlélődő ima útjainak a megismerését. A mennyei életre irányítjuk a figyelmünket, mert az a szentháromságos egy Istennel való végleges egyesülés imaállapota. Vágyaiban a lélek-menyasszony már a mennyországban jár. Az életében eluralkodott már isteni Ura, hiszen nem önmagában, hanem Istenben él. Próbáljuk követni vágyait a mennyei országba, hiszen *a mi igazi hazánk is a mennyben van* (Fil 3, 20), ahogyan Szent Pál apostol tanítja. Felmerül tehát joggal a nagy kérdés:

I. Milyen lesz az a mennyei élet, amelyben kiteljesedik az ember istenszeretete, mert Isten betölti a szeretetével?

Próbáljuk most szemlélni Isten tervét a mennyországba vezető útról!

1. Krisztus a mennybe felment (vö. Lk 24, 51)

Szent Lukács nemcsak az evangéliuma végén, hanem a másik könyvének, az *Apostolok Cselekedeteinek* az elején is beszámol Jézus mennybemeneteléről. A tanítványok *feszült figyelemmel nézték*, ahogyan közülük *Jézus a mennybe ment* (vö. ApCsel 1, 10).

Krisztus tanítványa, Krisztus választotta azóta is **égre emelt tekintettel figyel** arra a Jézusra, Aki elment közülünk a mennybe, és Aki megígérte, hogy majd *visszajön, és elvisz magával bennünket* (vö. Jn 14, 3). A lélek tehát a várakozás állapotában van. Ez **nem tétlenség, hanem a szeretettől boldogan lüktető élet. Az élet a csendben** növekszik. Nemcsak a kicsi magzat élete, hanem a földre születésünk után egész emberi mivoltunk **testben, lélekben növekszik, míg be nem érünk a mennyország magasába.**

Az Istennel egyesült lélek a mennyországi ajtón túlra is tud irányulni. Nem is annyira azt nézi, hogy mikor nyílik meg végre az az ajtó, hiszen Ő már bement oda isteni Urával, a menybe fölment Jézussal. Ahol ugyanis isteni Ura van, ott van az ő választottja is. Jézus mondja: *Ahol én vagyok, ott legyen az én tanítványom is!* (Jn 12, 26). Egész földi életének nehézsége ott fog majd koronát nyerni, a növekedés ott fog majd kicsúcsosodni. A lélek-menyasszonyban már nincsenek kétségek, tudja azt, hogy hol van az ő igazi helye.

Egy példával talán jobban megvilágíthatjuk ezt a magatartást: Wagner operájában a bolygó hollandi kérdezi választottjától, Sentától: „Ha sejtened, milyen sors vár reád, bíznád-e rám az életedet? Szívem mélyén a hűség nem pusztá szó. A hűség, mit felajánlok, a sírig való.” S akkor a menyasszony, Senta így válaszol: „Itt a kezem. Hitet teszek, hozzád holtig hű leszek. Az én hűségem az, amely téged örökre megszabadít a kárhozattól.” – A bolygó hollandi gyötrődését csak egy leány mindhalálig tartó hű szerelme oldhatja fel.

Jézus tanúságot tett arról, hogy Ő holtig hű volt hozzánk. **Nekünk ajándékozta a hűséget**, amellyel mindhalálig szeretett bennünket, és **Ő örökre be tud vezetni a mennyei haza**

boldogságába. A lélek-menyasszony már rábízta az életét isteni Urára. Hűsége nemcsak a sírig, a földi élet végéig, hanem egy örökkévalóságon át **mindörökre tart**. A lélek-menyasszony ezen magatartásának alapja az a bizalom, amellyel isteni Ura felé fordul, Akire ráhagyatkozott. A Zsoltáros ezt így fogalmazta meg: *Benned bíznak, akik megismerték nevedet, Uram. Mert nem hagyod el azokat, akik Téged keresnek* (Zsolt 9, 11).

A lélek-menyasszony már tudja, hogy isteni Ura, ez a mindhalálíig hűséges Jézus nem hagyja el. A lélek-menyasszony már nemcsak keresi **isteni Urát**, hanem **meg is találta**. Megismerte isteni Ura nevét, vagyis az isteni Úrnak a személyiségét. A héber szóhasználatban a név mindig a személy helyett áll. A *Miatyánkban* is, amikor azt kívánjuk: *Szenteltessék meg a Te neved!* (Mt 6, 9), akkor azért fohászunk: *Mi Atyánk*, mindenki szentként ismerjen el Téged! Te vagy az egyetlen szent. Mindenki tartson tTéged szentnek! A mennybe fölvevtt Krisztus mutatja meg nekünk a Mennyei Atya szentségét. Ő tett a legtöbbet azért, hogy az emberek szentnek vallják Istent a Fiúval és a Szentlélekkel. Mi magunk is **minél inkább a mennyország felé tekintünk, annál inkább megszentelődünk, mert a szent Istennel kerülünk kapcsolatba már itt a földön, a mennyország előcsarnokában**.

Az a tény, hogy Krisztus felment a mennybe, azt is jelenti, hogy jobbik énünk már ott van! Ha Istennek adtuk az életünket, akkor Jézus a mi önátadásunk folytán bennünket is elvisz a Mennyei Atyához. Egyre többet ismerünk meg Mennyei Atyánk tervéből, amelyet nekünk a mennyei hazában akar majd megvalósítva megmutatni.

2. Az Úr szeme letekint a földre (Zsolt 32, 13)

A lélek-menyasszony nemcsak azt éli meg, hogy ő tekint feszült figyelemmel a mennybe fölment Jézusra, és lélekben már ott van Nála a mennyei hazában; hanem azt is, hogy a Mennyei Atya – *Akinek a trónja a mennyben áll* – letekint őreá. Ezt az élményét a Zsoltáros így hitelesíti: *Az Úr, Aki az égben trónol, rátekint a nyomorult, vagyis a kicsiny emberre. Pillantása az emberek fiait vizsgálja* (Zsolt 10, 4). **A lélek-menyasszony egész földi életét áthatja ez a boldogság: Isten reám tekintett!** Isten a mennyből a földre tekintett. Mint ahogyan a gyermeknek a magatartását pozitíven befolyásolja az a tény, ha tudja: édesapa, édesanyja nézi, kontrollálja őt, és igyekszik akkor jobb lenni; úgy a lélek-menyasszony is **boldogan él abban a tudatban, hogy isteni Ura állandóan kíséri őt a tekintetével, és pedig a szeretettel teljes tekintetével**. Mennyi békesség van abban, amikor az ember hagyja, hogy megnyugodjék rajta Isten tekintete! **Ez nagyon jó imaállapot**. Az ember tudja: **”Lát engem Isten! Nem baj, hogyha én még nem látom Őt, de a mennyországban majd látni fogom.”** Ez a békés nyugalom, amelyet Úristen tekintete létrehoz az ember lelkében, csak egyre magasabbra szítja a várakozás vágyát: *Mikor mehetek, és mikor láthatom meg Isten arcát?* (Zsolt 41, 3). Mivel a lélek-menyasszony szinte nem bírja kivárni itt a földön azt a kis időt, amíg viszontlátják egymást isteni Urával, **lélekben már elmegy a mennyei hazába**. Ha *Isten az égből a földre tekint*, akkor az ember a földről Istenre tekint, a mennyország Urára. Ilyenkor az imádkozó lélek elmondhatja a Zsoltárossal: *Ki fogható az Úrhoz, a mi Isteniünkhöz? A magasságokban áll a trónja, onnan tekint alá égre és földre* (Zsolt 112, 5-6).

Ez a gondolat azt is kifejezi, hogy **milyen fönséges az Isten!** Ő *az egek egeinél* is sokkal magasabban van. **Mennyei házából letekint** a csillagos égre és a levegő-égre. Letekint *a földre*, és nyilván **szívesen tekint oda, ahol szépet, szentet, igazat, tisztát lát**, mint ahogy az ember is, ha az utcán a földre letekint, és valami csúnyát, szemetet lát, elfordítja róla a tekintetét, mert inkább a szépet, a jót, a tisztát, a rendezettet akarja nézni. A lélek-menyasszonyt **állandó boldogsággal tölti el, hogy isteni Ura a mennyből letekint reá. Ő meg visszanezhet Istenre**, és ezzel a kölcsönös egymásra tekintéssel valamiképpen **együvé olvad az égi és a földi valóság**,

Isten világa és az ember világa. Mint ahogyan az elektromosság a vezetékben az egyik pontról eljut a másikra, és ott kifejti a hatását, akár világítás, akár fűtés, sütés stb. által, úgy **Isten is ez a „szeretet-energiája” elérkezik a lélek-menyasszonyhoz, az úgynevezett „felhasználó”-hoz, akiben azután világosságot gyújt, a szív melegét fokozza, a szeretet lobogását bontakoztatja.** Ez a szeretet lobog **egyre magasabbra**, innen a földi életből egészen **a mennyei életbe.**

A lélek-menyasszony a Zsoltárossal együtt mondja: *Ki fogható az Úrhoz, a mi Istenünkhöz*, vagyis ki hasonlítana Hozzá? **Mi volna az az érték, amely fontosabb lenne a számomra, mint Isten?** A lelki élet elején az ember még küszködik, hogy a teremtmények ne kössék le a tekintetét magukhoz, ne fordítsák el szíve vágyát Istentől a teremtmények felé.

Az Istennek való végleges odaadottság imaállapotában a lélek-menyasszony isteni Ura ajándékából már fölébe emelkedett a földi dolgok rendetlen vonzalmának. **Szívét már csak az igazi érték tölti be.** Ezért nem is hasonlítgatja a teremtményekhez magát, nem is irányul a teremtményekhez. Csak annyit mond: **„Ki fogható az Úrhoz? Senki és semmi!” Egyedül Isten az, Aki betölti az ő szívét, valamint mindazok, akik Isten közösségébe tartoznak**, mert ezek a teremtmények nem vonják el az imádkozó embert Istentől, hanem csak még nagyobb szeretetlángolásra, szeretetből fakadó imára segítik.

Most engedjük, hogy csendben lánghoz a szívünk, mert letekintett reánk Isten az égből!

Ha talán nem érezzük úgy, hogy lánghoz a szívünk, akkor – ahogyan **az égből érkező napsugarat** gyújtólencse segítségével összegyűjthetjük, és rávetíthetjük az éghető papírra vagy egy fadarabra, és az lángra lobban, – **a ráfigyelés „gyújtólencsével”, az Isten utáni vágyakozás „gyújtólencsével” összpontosítsuk szívünkben egy helyre, Istennek az égből érkező szeretetlángolását!** De itt is állhatatosan várunk kell, míg az **az égből érkező koncentrált fény lángra lobbantja a szívünket. Várjunk csak állhatatosan!**

Ahogyan az égből üveglencsével összegyűjtött napfény először csak megmelengeti a papírt, vagy a fadarabot, amelyet meg akarunk gyújtani, úgy nekünk is elég, hogyha szívünk csak a hit intuíciójával érzi Isten szeretetének a melegét, hiszen itt olyan szellemi tűzről van szó, amely nem a fizikai érzés, az érzékek világába tartozik. De **a hitünkkel tudhatjuk, hogy Isten égből érkező szeretetlángolása már kezdi melengetni a szívünket.**

– **Milyen boldog az a lélek, aki megélheti, hogy fellánghoz benne Isten szeretete!**

– Milyen boldog az az életét egészen Istennek adó lélek-menyasszony, aki tudja, hogy nemcsak egyszerűen fellánghozt benne ez a szeretet, hanem **tartósan lobghoz is!** Tudja, hogy ez a tartós lobghoz **majd a mennyországban fog igazán megvalósulni.** Ezért a harmadik gondolatunk legyen a mai elmélkedésünkben:

3. Hadd lakjam hajlékodon mindörökre! (Zsolt 60, 5).

A Zsoltárosnak is volt ilyen élménye, hogy *egy szegény felkiáltott az Úrhoz, és az Úr meghallgatta őt, és minden szorongatásából kiszabadította* (Zsolt 33, 5).

Ha a lélek még nem érzi eléggé, hogy Istennél lehet a mennyországban, akkor csak kiáltson Hozzá! Akkor csak **kérje: Gyűjtsd lángra a szívemet!** (vö. Lk 12, 49). Akkor csak **vágyakozzon** arra, hogy a földi élet kísértéseiből, szorongatásaiból, megpróbáltatásaiból az Úr kiragadja, és felemelje magához a mennyei hajlékba! Teljes bizalommal lehet isteni Urához, mert már hányszor megtapasztalta, hogy meghallgatta őt. Mint ahogyan a gyermek, amikor édesanyjához vagy édesapjához nyöszörög, hiszen még nem tud beszélni, akkor a jó szülő

meghallja ezt a jelzést, és kitalálja gyermekének az igényét, és teljesíti azt. **A lélek-menyasszony is ilyen bizalommal lehet, isteni Atyja meghallgatja az ő kiáltását,** mert hiszen csak olyat kér, **ami Isten előtt kedves.** Csak olyat kér, **amitől a szíve szeretete majd jobban fog lobogni.** Amitől majd nem a földi szorongatások veszik majd körül, mert azokból kiszabadítja őt majd az Úr, hanem a feléje ölelésre kitárt mennyei atyai kéz. Ilyenkor mondja a lélek a Zsoltáros szavát: *Hadd lakjam hajlékodon mindörökké! Hadd leljek oltalmat védőszárnyaid alatt!* (Zsolt 60, 5).

A lélek-menyasszony tehát **boldog titok tudója.** Isteni Ura már közölte vele azt a csodálatos nagy tervet, hogy bevezeti őt az örök hajlékába. **A lélek-menyasszony már a földön úgy él, mintha a mennyben lakna. Teljes biztonságban van, mert Isten védelmezi őt,** mint a kotlóstyúk a szárnyai alatt a kis csibéit. Az imádkozó ember egyre jobban a mennyei hajlékban van gondolatban, vágyban. **Már készítgeti a szívét arra az örökké tartó öröme,** amely a mennyországban lesz majd osztályrésze.

Ezek **az imagyakorlatok segítik,** mint az orgonaművészt a sok gyakorlás, hogy ujjai egyre fürgébben szaladjanak a billentyűkön. A lélek-menyasszony is gyakorta készítgeti magát: milyen is lesz majd az a boldogság, amelyben ő részesülhet a mennyei hajlékban. Itt is „**a gyakorlat teszi a mestert**” (Tacitus). A mennyei házára való gondolással az imádkozó lélek is egyre jobban megismeri, mi is vár reá abban a hajlékban, amelyet isteni Ura készített neki. A biztos megismerést Isten Szent Pál apostolon keresztül közli velünk: *Tudjuk, hogyha földi sátrunk összedől, Istentől kapunk lakást: örök otthont a mennyben, amelyet nem emberkéz épített* (2 Kor 5, 10).

A földi sátor leomlása a test halálát jelzi csodálatosan szép költői képpel. Amikor kiköltözünk ebből a földi sátorból, a testből, **a feltámadás napjáig Istentől kapunk lakást,** Istenben lakhatunk. Isten jobban körülvesz majd bennünket, mint földi életünkben körülveszi testünket, körülveszi lelkünket a test. Ebben az isteni lakásban pedig nemcsak az az élménye az üdvözült léleknek, hogy „én Istenben lakhatom, Isten körülvesz”, hanem az is: „**Isten bennem él. Isten lakást vesz nálam**”(vö. Jn 14, 23). Ez nem társbérlet, hanem a házastársak szerelmes együttléte, **az egymás iránti szeretet lobogása,** az egymásban lakásnak a **gyönyörúsége.** A mennyei élet tehát egy olyan otthon, amely azt eredményezi, hogy az üdvözült lélek Istenben élhet, Isten az emberben, örökké. Ez a dimenziónélküliség **biztos nyugalmat ad az üdvözült léleknek:** „Ezt a boldogságot már nem veszíthetem el!” Ezért már itt a földön is a lélek-menyasszony boldogan készíti a szívét erre a megszakíthatatlan szeretet-egységre.

Most csendes imádságban küldjük előre a lelkünket ebbe a mennyei hajlékba, nem a képzeletnek a segítségével, mert ember nem tudja elképzelni, hanem **a szív segítségével,** amellyel már fel tudjuk fogni, hogy Isten szeret minket, illetve mi a szívünk szeretetét odairányíthatjuk Istenre, Istenbe. Amikor ez majd örökké megvalósulhat, az lesz a mennyország örökké tartó boldogsága.

4. Az elhagyottat a porból magához vonja az Úr (Zsolt 112, 8).

A lélek-menyasszony ebből a mennyei magaslatból, magasságból isteni Urával tekint vissza. Látja, hogy **megvalósult Isten ígérete,** Aki azt mondta: **Nem feledkezem meg rólad** (Iz 44, 21). A lélek-menyasszony már tudja, hogy **Isten hűséges az Ő ígéreteihez.** Tudja, hogy isteni Ura szüntelenül reá gondolt, mint ahogyan a vőlegény a menyasszonyra gondol folytonosan. A lélek-menyasszony nemcsak a földi életben, de immár a mennyei házában is **tapasztalja: az Úr szíve szeretete szüntelenül árad feléje.** Isten nem vonja vissza szíve szeretetét, mint ahogyan a vőlegény is szüntelen szeretettel fordul menyasszonya felé. A lélek-menyasszony boldogan érzékeli isteni Ura szeretetét. Ahogyan a Zsoltáros mondta: *Az Úr*

felemeli azt, aki elesett, az Úr szereti az igaz embert (Zsolt 145, 8). Az Úr szeret engem. Az Úr felemelt magához engem, aki az ősszülőkből, Ádámban és Évában elestem, aki a magam bűneiben bukácsoltam. A jó szülő is – amikor érzékeli, hogy kicsi gyereke bukácsol – még erősebben megfogja annak a kezét. Sőt, hogyha kell, fel is emeli a levegőbe, hogy el ne essen. Ha azonban mégis elesik, akkor lehajol hozzá, és magához emeli.

A mennyország öröme az lesz, hogy **Isten szüntelenül szereti gyermekét**, választott menyasszonyát, akit felemelt magához, felemelte a szívéhez. A mennyei világ Világosságában az üdvözült lélek világosan látja Istennek ezt az atyai jóságát. A földön imádkozó ember, a Zsoltáros is az atyai jóságot – amellyel felemelte az elesett embert – újra meg újra megénekli. Például így: *Felemelte nyomorából a szegényt (Zsolt 106, 41), vagy: Az elhagyatottat a porból magához vonja, fölemeli a szegényt a sárból, hogy odaültesse a gazdagok közé (Zsolt 112, 8).* Avagy milyen mélyen szívet érintő vallomás ez: *Annnyira szeretsz engem, Uram, hogy a sír mélyéből is kimentesz (Zsolt 85, 13).*

Aki már eltemette közeli hozzátartozóját, az joggal mondhatja: „Úgy éreztem, hogy a lelkemet is odatemették volna hozzá a sírba. Olyan **üres lett az életem nélküle**. De később megtanultam, hogy annak a drága szeretett lénynek csak a teste vonult a sírba, **lelke már Istennél lakik**. Így azután már nem a temető hideg sírhantja alá kíváncsoztam melléje, hanem oda vágyódtam az én lelkem is Isten mennyei otthonába.”

Az Úr az, Aki ki tud menteni bennünket a sír mélységeiből is; Aki megmutatja nagy szeretetét irántunk, Aki a földi életnél egy sokkal tökéletesebb örök életet készít; a mulandó földi boldogságok helyett örökké tartó örömet. A Zsoltáros ezt az örömet még így fogalmazta meg: *Az Úr oltalmamra kelt, kivezetett biztonságos helyre. Megszabadított, mert kedvét találta bennem... Ha velem vagy, Uram, rárontok az ellenség hadára is. Istenemmel együtt főlhagok a várfalakra is (Zsolt 17, 19-20. 30).* Ha Istennel együtt meg tudom ostromolni az ellenséges várfalakat is, akkor mennyivel inkább Vele együtt a várfalaknál magasabbra is fel tudok jutni Isten mennyei hajlékának legbelső helyiségeibe is. Mert

– **Isten az, Aki szeret.**

– **Isten az, Aki elhalmoz a jóságával.**

– **Isten az, Aki újra meg újra magához emel, és én hagyom magamat egyre jobban átöleltetni Istentől.** És én nemcsak a gyermeknek kicsiny kacsóival való gyenge visszaölelésre gondolhatok, hanem a krisztusi teljességre eljutott felnőtt ember szeretetének kibontakozására is, mint ahogyan a jegyes tudja átölelni jegyesét. A lélek-menyasszony is átölelheti Istent.

Ha Isten az Ő választottját felemeli a mennyei élet magaslatára, akkor **a választott lélek is boldogan viszonzhatja ezt az átöleltséget szíve gondolataival is, szeretetével átölelheti Istent!** Mert ez a kölcsönös szeretet Isten és a lélek között benne van Isten tervében, amellyel Ő föl akar emelni bennünket, embereket a földi ember mélységeiből a mennyei élet magasságaiba.

Érdeemes egyre többet ott lenni az Úrnál, a mennyország Uránál, szívünk Királyánál! Érdeemes már itt a földön begyakorolni magunkat abba, **hogy a mennyben majd hogyan fogadhatjuk be Isten szeretetét, és hogyan viszonzhatjuk azt!**

Befejezésül imádkozzuk a 203. számú éneket:

*Áldott légy, drágalátos Szűz! Isten véled, szép virág, Szűz!
Mennyben Szent Fiad mellett ülsz, s tudjuk, rajtunk is könyörülsz.*